

Avondprogramma: Op Sterk Water

Door: Irina Verhelst, Mihriban Yürük, Michiel De Clercq, Stijn Janssens

Na een lange en vermoeiende dag werden we aangenaam verrast door het avondprogramma. Het improvisatiecabaret "Op Sterk Water" bezorgde ons een leuke avond. Vier getalenteerde mannen kwamen ons entertainen. Hun show bestond uit een afwisseling van zang en grappige sketches.

Alle 150 studenten verzamelden zich in de kapel waar het avondprogramma liep. Begeleid door muziek en ondersteund door een lichtshow, liepen de vier spelers naar het podium. De jongens van "Op Sterk Water" lieten zich meteen van hun beste kant zien. Na het bevragen van een persoon uit het publiek startten zij onmiddellijk met hun eerste sketch. Zonder enige bedenktijd brachten drie van de spelers een grappig lied met de gegevens die ze net hadden verzameld. De vierde speler begeleidde hen op de piano.

Bij de tweede sketch maakten ze opnieuw gebruik van dezelfde gegevens, maar nu improviseerden ze een filmscène. Wanneer één van de spelers "stop" riep, bevroren de andere spelers. Het was nu aan het publiek om verschillende filmgenres aan te reiken. Door de interactie met het publiek ontstonden er heel grappige situaties. De studenten mochten niet alleen genres roepen, maar ook bekende titels van films. Zo veranderde de sketch eigenlijk in een parodie op verscheidene films.

Na de filmsketch vuurden ze meteen een vraag af naar het publiek: "Op welke originele manier zouden jullie Nederlands willen geven?" Het antwoord van het publiek luidde: "Opera!" Hierdoor was onmiddellijk het nieuwe thema aangegeven voor een volgend grappig moment. Er werd een sollicitatiegesprek opgevoerd dat van achter naar voor verliep: eerst het antwoord en daarna de bijhorende vraag. Hier merkte je heel sterk dat de spelers ontzettend goed op elkaar zijn ingespeeld. De speler die de vragen stelde, moest zich uiteraard goed uit de slag weten te trekken. Dit zorgde voor heel komische situaties.

Voor de volgende sketch had men opnieuw gegevens nodig van iemand uit het publiek. Een meisje vertelde over haar stageschool. Namen van mentoren, lectoren en de student zelf werden genoemd. In een geïmproviseerde schoolsituatie speelden drie van de vier spelers elk een rol uit de stagesituatie van de studente. Tijdens het spelen van deze situatie moest de studente aangeven of de verschillende karakters goed werden neergezet. Daarvoor gebruikte ze een stuur op een fietsstuur. Wanneer de fietsbel rinkelde, wisten de spelers dat ze goed bezig waren. Als je getoeter hoorde, werden de karakters foutief voorgesteld. Daarna werd de situatie over een andere boeg gegooid, wat opnieuw leidde tot hilarische momenten.

Wie had gedacht dat geluiden maken zo grappig kon zijn? Voor de volgende voorstelling hadden de spelers twee vrijwilligers nodig. Al gauw kregen ze reactie van twee Surinaamse meisjes. Hun taak was om geluiden te maken die bij de geïmproviseerde tekst pasten. Terwijl twee spelers een zelf gekozen sketch brachten, zorgden de twee meisjes voor de bijhorende geluiden. Zij bootsten de geluiden heel goed na. Op deze manier ontstond er nog meer interactie tussen de spelers en het publiek.

De volgende sketch was gebaseerd op een onderwerp uit het onderwijs. Ook hier merkte je dat de spelers echt wel rekening hielden met de interesses van het publiek. De studenten moesten een typisch en vervelend probleem aangeven dat zich in de klas kan voordoen. Uit de vele suggesties kon er maar één worden gekozen: een kind dat constant wiebelt op zijn stoel. Dit probleem werd uitgebeeld door drie acteurs. Zij beeldden een gesprek uit tussen de ouders en de leraar van het kind. Het feit dat de acteurs tijdens het gesprek veranderden van taal, zorgde voor een extraatje. Wanneer ze een signaal hoorden van de piano, schakelden ze meteen over naar een zelf uitgevonden taal. Wanneer zij opnieuw het geluid van de piano hoorden, konden ze weer verder praten in het Nederlands. Het signaal van de piano kwam steeds sneller en sneller na elkaar, waardoor het na een tijdje heel grappig werd.

Weer kwam het onderwerp voor de volgende sketch vanuit het publiek. Deze keer was het iets wat de studenten heel graag zelf zouden uitvoeren. Kinderyoga werd het nieuwe onderwerp. Vier studenten kregen de kans om mee te spelen in deze sketch. Het moet een hele uitdaging geweest zijn om met zulke professionelen samen te werken. Binnen de sketch kwamen telkens twee mensen aan het woord: een student en een acteur. Wanneer iemand van de niet-spelers “stop” riep omdat hij/zij dacht een interessante wending in het verhaal te brengen, bevroren de spelende studenten en acteurs en wisselden ze. Op deze manier werden studenten en acteurs geregeld vervangen. Nieuwe situaties waarop goed moest worden ingespeeld, werden gecreëerd. Zo werd er een keer “stop” geroepen op het moment dat iemand zijn arm in de lucht stak. De bedoeling was iets aan te wijzen. De nieuwe speler veranderde deze situatie meteen in ochtendgymnastiek. Deze toestanden werkten bij heel wat mensen op de lachspieren!

Een ander hilarisch moment kwam van een studente uit het publiek. Zij vertelde een verhaal over “Piraten en de flespost”, een thema dat ze tijdens haar stage uitgewerkt had. Tijdens de les werkten kinderen met de flessenpost. De flessen moesten worden opengemaakt om de post te kunnen lezen. Bij het openen van een fles kwam er een zeer sterke geur vrij. Een kind antwoordde meteen: “Zo ruikt m’n oma ook altijd!”

Deze anekdote was het startschot voor de volgende sketches. De situatie werd eerst gewoon nagespeeld. Daarna werden er weer verschillende stijlen vanuit het publiek aangegeven. Ook een poppenkast- en reggaeversie zorgden voor leuke momenten.

Het leek of de show stopte met het reggaeliedje, maar uiteraard werd er nog een bisnummer gevraagd. De artiesten spraken enkel nog met woorden die uit één lettergreep bestaan. Zo werd ook een bezoek aan de dierenarts een grappige belevenis. Wanneer er toch werd gesproken met woorden die meer dan een lettergreep bevatten, wees het publiek de acteurs terecht. Riep het publiek “tuiit”, dan werd de persoon die de mist inging, vervangen door een andere acteur. Bij deze laatste sketch moesten dus zowel de acteurs als het publiek alert blijven.

De spelers kregen nog een welverdiende staande ovatie. We zijn er zeker van dat het voor vele studenten uit het publiek een onvergetelijke avond was waarbij alle stress werd weggelachen.